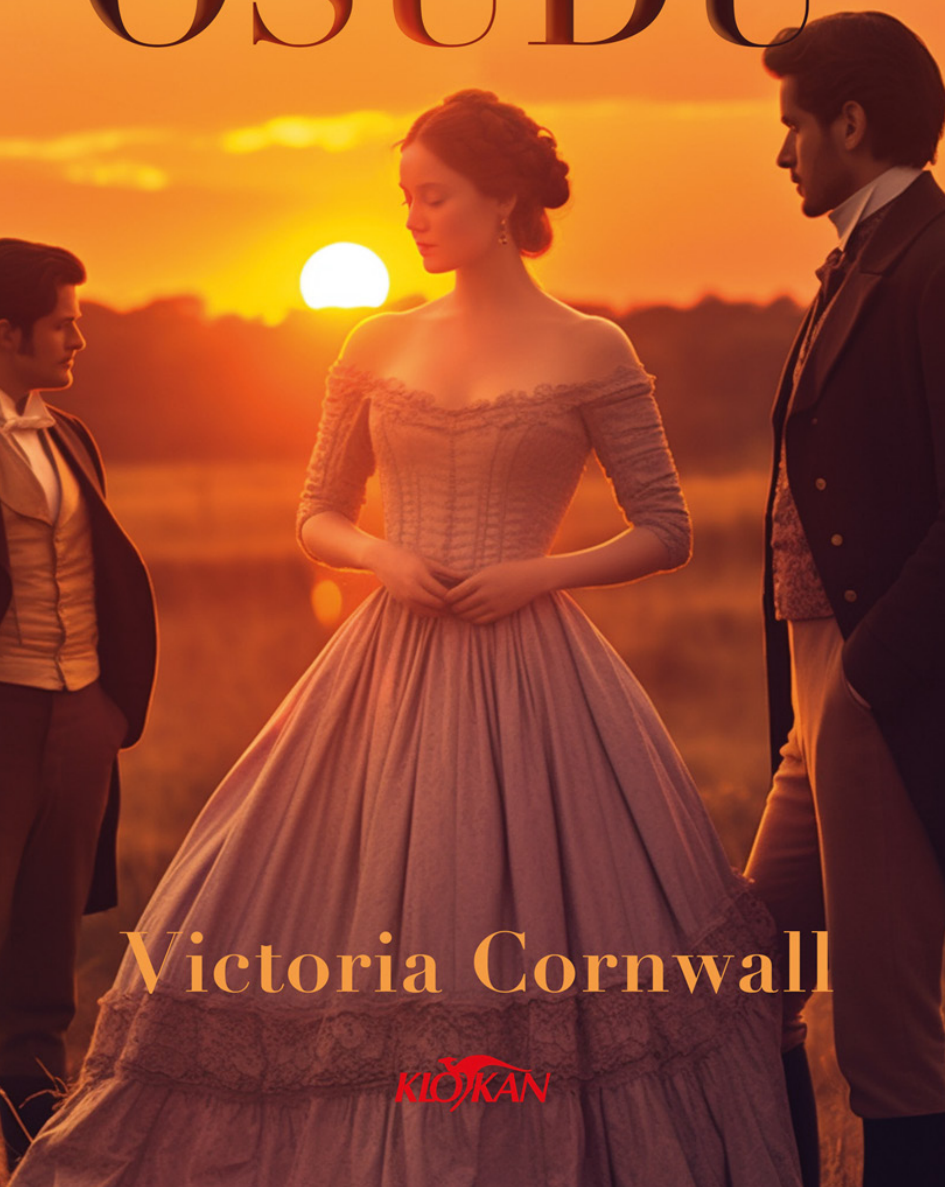

POUTA OSUDU

Victoria Cornwall

KIOKAN

Copyright © 2018, Victoria Cornwall
Published in Great Britain
by Choc Lit Limited as The Captain's Daughter
Czech edition published by arrangement with Livia Stoia
Literary Agency
Translation © Hana Černá, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE CAPTAIN'S DAUGHTER
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Choc Lit Limited
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-172-3

*Okouzlil mě.
Získal mou lásku.
Pobláznil mě.
Vzal klid mé duši.
Pak svévolně uloupil mou nevinnost...*

Kapitola 1

Červen 1868, Cornwall, Anglie

Stará bryčka se s ostrým zaskřípáním kol a zakymácením zastavila. Mladá žena se opatrně prohnula v zádech, aby ulevila ztuhlým svalům a rozbolavělým kostem po dlouhé, nepohodlné cestě.

„Tady se rozloučíme, Janey,“ řekl kočí na sedátku po jejím boku a mozolnatou rukou ukázal před sebe. „Podél téhle kamenné zdi si zkrátíte cestu o dobré tři kilometry. Přes kopec dojdete k cestě a dáte se doleva. Vstup do sídla Bosvenna Manor uvidíte po pravé straně.“

Janey přikývla, ale zůstala sedět. Uvědomovala si, že dobřáku vozkovi přidala víc než dost starostí, přesto neměla chuť se s ním rozloučit. Postřehl její váhání.

„Nemějte strach, slečno. Kamenná zeď hraničí s pozemky Zachariaha Trebilcocka, a když půjdete podél ní, nemůžete zabloudit... Zachariah tu hospodaří roky, vzal si služebnou odkudsi z Penhale... V mládí jsem tady žil a občas jsem mu vypomáhal na poli a s dobyt看em, ale to už je spousta let. Teď už mu, tuším, musí táhnout na sedmdesátku.“

„Vřelé díky, že jste mě sem dovezl, Jacku.“

Jack se ze široka usmál; ve vrásčité tváři se mu zaleskly oči. „Bylo mi potěšením, slečno. Vyřídím si pár věcí a za

dvě hodiny vás na tomhle místě zase vyzvednu. Přespíme u mé sestry Betty.“

„Opravdu jí nebude moje přítomnost vadit?“ starala se Janey.

„Jasně že ne. Zpátky do Truro to dneska nezvládneme; je rozumné si odpočinout,“ mrkl na ni kočí. „No, nejsem si jistý, jak sestra přivítá mě.“

„Jak to?“

„Při poslední návštěvě jsme se švagrem Johnem vyrazili do hospody a on se vrátil za dva dny. Sestra umírala strachem,“ uchechl se Jack. „Prý se probudil ve vepřině pět mil odtud a netušil, kde je. Podle mě věděl moc dobře jak se dostat domů. Sbíral odvalu, aby přežil hromy blesky na přivítanou. Betty má pořádně ostrý jazyk, víte?“

Janey s úsměvem sestoupila na zem. Zhoupla se v kolenou a protřepala nohy, aby rozproudila krev. Cesta byla hotové utrpení – dřevěné sedátko, cesty plné výmolů... Po třech hodinách se cítila vyčerpaná, odhodlání ji však neopustilo. Uvolnilo se místo komorné na panství Bosvenna Manor a Janey se pevně rozhodla ho získat.

Chvilku se dívala za odjíždějícím Jackem, pak si narovnála záhyby sukně modrých šatů, uhladila si účes a vykročila k dlouhé zdi z volně loženého kamení. Cestou se rozhlížela. Nacházela se přesně na hranici Bodmin Moor, vřesovištní pláni kam oko dohlédlo, z níž tu a tam vystupovala seskupení žulových balvanů. Rozkvetlé trnité keře hlodášů živě kontrastovaly se nahnědlými trsy drsné trávy jakoby přilepenými k donekonečna se vinoucím kamenným valům. Něco tak nádherného se zřídka kdy vidí. Nedotčená, divoká krása... Před dívkou jako by otevírala náruč a zvala ji k prozkoumávání zřícenin lidských přibytků z doby bronzové, k bezcílným toulkám přírodou.

Ale nenechala se déle rozptylovat. Pokračovala kolem valu, za nímž se nerušeně popásaly krávy a ovce, dokonce

poníci místních farmářů. Tahle scéna se jistě nabízí po celé léto, kdy se dobytek volně toulá krajinou. Janey náhle vstoupila do jiného, pohádkově romantického světa.

Obrátila myšlenky k nadcházejícímu rozhovoru v panském sídle. Jako komorná ještě nikdy nepracovala a první dojem bude rozhodující. Je jí teprve dvacet a tuhle pozici ženy obvykle zastávají až kolem třicítky. Ctižádost a dobré vzdělání přesto můžou představovat výhody ve srovnání s ostatními uchazečkami. Vytáhla z brokátové kabelky novinový inzerát a znovu – snad už po sté – se ujistila, že se v něm neuvádí potřebný věk uchazečky.

„Šlechtická rodina žijící nedaleko vesnice Trehale hledá komornou. Požadujeme úhledný zevnějšek, znalost čtení, bezúhonnost, důvěryhodnost, dovednost v šití a úpravě vlasů. Adresu sídla poskytně kancelář novin.“

Janey složila výstřížek a zastrčila ho zpět do kabelky. Současně k ní závan větru donesl tukaní kamene o kámen. Zapátrala po zvuku. Pár desítek metrů před ní nějaký muž opravoval žulový val – z hromady u svých nohou vybíral vhodné kameny a zručně je ukládal na prázdná místa. Janey nejdřív napadlo, že to je pan Trebilcock, majitel farmy, ale když došla blíž, viděla, že tomuhle chlapíkovi s pružným, atletickým tělem zdaleka „netáhne na sedmdesátku“.

Její pozornost upoutalo zabečení hladového jehněte ve stádě, které kolem ní proklusalo a zastavilo se opodál. Janey ještě neviděla jehně, co se krmí u mámy, a vykuleně na ten přírodní úkaz zírala. Ruce si založila za zády, potom zvedla tvář k obloze a blaženě povzdychla. *Moc se mi tady líbí.* Sluníčko jí hrálo na tváři a vánek něžně hladil pleť. Rytmické klepání kamení ustalo.

Janey se otočila k muži. S kusem žuly v ruce ustal v práci a pozoroval ji. Zrudla. Zastyděla se, že se stal svědkem její spontánní reakce. S hlavou skloněnou vykročila rázně ke svému cíli, soustředěná na šustění sukně při každém kroku.

Koutkem oka viděla, že muž upustil kámen, narovnal se a nespouštěl z ní zrak. Naštěstí ho po pár metrech mine... Jenže to musí projít těsně kolem něho. Znervózněla. Nicméně považovala za nezdvořilé se mu obloukem vyhnout.

Snědý tmavovlasý cizinec v ní probudil všechny smysly. Vnímala, že po ní klouže pohledem a hodnotí křivky jejího těla, a cítila se jako zvíře sledované lovcem. Čím víc se blížila, tím víc ji ten pronikavý pohled vyváděl z míry a rozčiloval. Ale snese to. Jestli se na ni muž usměje, opětuje úsměv a pustí trapnou chvíli z hlavy. Pokud ne, změří si ho stejně neomaladě. Zhluboka se nadechla a pozvedla zrak.

Stál od ní ani ne dva metry. Po pár krocích ho minula, ale ten okamžik se jí vryl do paměti. Troufalý pohled tmavých očí pod hustým obočím pronikal až do kostí a Janey se splašeně rozbušilo srdce. Jako by mezi nimi projel ohnivý výboj. Na jediný prchavý okamžik je cosi spojilo a svět kolem přestal existovat. Cizinci mohlo být něco přes dvacet, z jeho výrazu číselá vážnost a odvaha. Neusmál se ani nepozdravil, jen upřeně na Janey civěl. Jeho nezdvořilost ji doslova ohromila. Okamžitě sklopila zrak. Cítila ten pronikavý pohled, dokud nezašla za roh kamenného valu. Roztřeseně vydechla.

Proč jí splašeně buší srdce a hoří tváře? Nepřihodilo se přece nic zvlášť neobyčejného, na co by měla tak přehnaně reagovat. Muž jí nevyhrožoval, nezaútočil na ni – přesto bytostně cítila, že pro její mysl i tělo představuje větší hrozbu, než s jakou se doposud setkala.

Slečna Petherbridgeová dokončila každodenní účetnictví. Opřela se v židli a pro jistotu vše ještě pozorně zkontrolovala. Koncem srpna se pan James má vrátit z Bathu, kde pobýval u přátel, a lady Brockenshawová plánuje oslavit synův návrat. Bude třeba zajistit větší dodávku mléka, vepřového a kachen. Na současného dodavatele není v poslední

době spolehnutí, je tedy na místě, aby si uvědomil, že může mít konkurenci.

Spokojeně se rozhlédla po místnosti. Nikdo ze služebnictva nemá vlastní kancelář – dokonce ani majordomus – zato ona hned dvě. V této místnosti jenom úřadovala, kdežto v druhé, nazývané „salonek hospodyně“, se služebnictvo vyšší úrovně scházelo na čaj. Přejela dlaní po desce pracovního stolu. Na své postavení byla jaksepatří hrdá a po chodbách sídla se nesla ve stejnokroji, cinkajíc klíči jako načepýřená pávice. Na současnou pozici se vypracovala z nejobyčejnější pomocnice v kuchyni a nyní zodpovídala za chod domácnosti v jedné z nejbohatších rodin v Cornwallu. Ani se neprovdala, jen aby dosáhla vysněného postavení. A přece... Kostnatá postava, vážný, zatrpklý výraz tváře a přísně sevřené rty budily dojem neradostné ženy nesnášející své okolí a způsob života, jemuž obětovala osobní štěstí.

Ozvalo se zaklepání a v pootevřených dveřích se objevila hlava pokojské Mary. „Přišla uchazečka na místo komorné. Mám ji odvést nahoru k paní?“

Petherbridgeová se posadila zpříma, ruce položila na stůl. Věděla, že tato pozice v domě je jediná, kterou přiděluje pouze paní domu; za daných okolností přesto považovala za svou povinnost přijmout dívku osobně, než ji představí lady Brockenshawové. Sáhla po žádosti o umístění, která jí byla před časem doručena. Pohledem přelétla úhledný rukopis a nařídila, aby Mary dívku uvedla.

Sotva Janey překročila práh, slečna Petherbridgeová postřehla několik nevyhovujících znaků. Dívka nespĺňuje na komornou věk, mimoto je to velice hezké děvče s výraznými zelenými očima. Je vkusně oblečená, tedy se očividně zajímá o módu. Nejpodstatnější se zdálo, že tahle Carhartová zosobňuje vše, čeho se jí samotné nedostává. To hospodyně stačilo, aby ji už teď nesnášela, proto jí ani nenabídla židli. „Slečna Janey Carhartová, předpokládám,“ začala.

„Ano prosím,“ přikývla Janey.

„Dostali jsme váš dopis. Máte hezký rukopis... Ale nedějte si marné naděje, na komornou jste příliš mladá.“

Janey se nenechala odradit.

„Snad by to mohlo nahradit vzdělání,“ řekla mírně.

Slečna Petherbridgeová se zadívala na žádost a pak listem mávla: „Kde jste se naučila tak dobře psát?“

„Otec byl lodní kapitán, paní.“ Hospodyně upřela na Janey zvědavý pohled. „Tvrdil, že vzdělání je významné pro každého, proto mě vychovával jako chlapce,“ dodala Janey.

„Tak proč jste ve třinácti šla do služby?“ rychle se zeptala slečna Petherbridgeová.

„V tom věku jsem osiřela.“

Hospodyně udiveně zvedla obočí. „Proč se vás neujali příbuzní?“

Dívka na okamžik upřela pohled na podlahu, ale hned zase zvedla hlavu a vydržela pronikavý pohled nesympatické ženy.

„Neměli o mě zájem, paní.“

Slečně Petherbridgeové nezbylo než dívčinu otevřenost obdivovat, i když si to přiznala nerada. Ale řekla: „Oceňuji vaši upřímnost – a ta je pro komornou paní domu důležitá.“ Zvedla se od stolu. „Pojďte, představím vás lady Brockenshawové.“

Vedla Janey dlouhou chodbou do zadní části domu, ke schoďšti pro služebnictvo. Úzké schody ústily do hlavní vstupní haly v přízemí, kudy vcházeli domácí a hosté. Tam – nejspíš ze zvyku – hospodyně přejela prstem po desce vyřezávaného stolu. Spokojeně pokývala hlavou, ale zamračila se na kytici ve váze. Podle jejího výrazu Janey vytušila, že se na něčí hlavu ještě dnes snese hromobití. V domě vládlo zvláštní ticho, kroky a cinkání těžkého svazku klíčů hospodyně se k nim vracely ozvěnou.

„Chápete, doufám, že pozice komorné paní domu je naprosto odlišná od postavení, jaké jste dosud zastávala,“ varovala hospodyně Janey. „Zůstanete osamělá, protože vzhledem k blízkému vztahu s madam vám nikdo nebude důvěřovat – personál z obav, abyste nevyslepičila, co se v domě šustne, a paní domu se bude obávat, abyste si nepouštěla pusu na špacír před zaměstnanci. Jste na to připravená?“

Janey otevřela ústa k odpovědi, ale slečna Petherbridgeová ji zřejmě neměla zájem vyslechnout, protože hned pokračovala:

„Já jsem se stala služkou ve dvanácti. V devětadvaceti jsem povýšila na komornou, později jsem se stala hospodyní, protože každá dáma upřednostňuje mladší důvěrnici. Ale ne příliš mladou,“ dodala. Krátce zaváhala, jako by chtěla něco dodat, ale rozmyslela si to. „Počkejte tady,“ řekla jenom. Nechala Janey stát přede dveřmi a zmizela v pokoji. Janey zaslechla tlumený hovor a vzápětí se dveře otevřely.

„Lady Brockenshawová vás přijme,“ oznámila hospodyně, uvedla Janey dovnitř, představila ji a opustila místnost.

Od krbu přiběhl přivítat Janey malý psík, ale hned se vrátil do teplého pelíšku u krbu, v němž tiše praskalo. Janey překvapilo, jak málo je pokoj osvětlený – většina koutů tonula ve stínu. Lady Brockenshawová seděla v tmavě modrých šatech s vysokým límcem v křesle u okna a zdálo se, že upřeně hledí ven. Prošedivělé vlasy napovídaly, že není nejmladší, také účes – vlasy rozdělené na temeni pěšinkou a v týlu stažené do pevného uzlu – svědčil o nezájmu téhle dámy o módu. Z portrétu na stěně se usmívala mladá žena s nádhernými kaštanovými vlasy. Podle sotva patrného dolíčku v bradě Janey usoudila, že to je paní domu v mladším věku. Ta se na ni zatím ani nepodívala. Strohý dojem vzhledu poněkud zjemnila bílá krajka na límečku a manžetách. Křehké prsty zlehka odtukávaly ubíhající čas do opěrky křesla. Ťukání ustalo.

„Slečna Petherbridgeová mě stručně seznámila s vaší pracovní zkušeností, slečno,“ promluvila lady Brockenshawová, aniž se otočila k Janey. „Bývalý zaměstnavatel vám prý napsal velice dobré doporučení. Reskellyovi vás zaměstnávali jako posluhovačku a uklízečku?“

Janey přikývla. „Ano, madam,“ řekla. Její potenciální zaměstnavatelka se na ni ani teď nepodívala.

„Výborně. Je to od nás téměř padesát kilometrů... Naštěstí. O jejich nohsledy nemám zájem. Máte přítele?“

„Ne, madam.“

Lady Brockenshawová chápavě pokyvovala hlavou. „Výborně. Slečna Petherbridgeová tvrdí, že jste příliš mladá a nezkušená, jenže já mám zájem o trochu jinou komornou, než si asi představuje ona. Váš otec prý byl kapitán. Jaký kapitán?“

„Byl kapitánem na obchodní lodi *Emprise*. Vyvážela uhlí, rudu a kaolín a přivážela dříví, citrusové plody a víno z Francie, Španělska a Itálie.“ Janey začínalo znervózňovat, že se jí ta žena tak vyptává, přitom o ni nezavádí pohledem. Ještě víc ji vyvedla z míry další věta.

„Popište mi růže ve váze na stole,“ požádala. Janey si rozpačitě prohlížela kytici rudých růží.

Lady Brockenshawová její váhání vycítila, protože k ní konečně otočila hlavu. „Slečna Petherbridgeová vás patrně neupozornila, že jsem téměř slepá. Zrak se mi zhoršuje mnoho let, a teď už jsem na tom hodně špatně.“ Upřela na Janey oči překryté opalizující blankou. „Lidé berou zdravý zrak jako samozřejmost. Neuvědomují si, jak vzácný dar to je, dokud nezačnou potíže. Nesmírně trpím. Je mi odepřeno prožívat dojmy ze spatřené krásy. Zachovala jsem si duši osmnáctileté dívky a poslední zřetelnou podobu sebe samé mám z doby, kdy mi bylo dvaadváctilet. Teď...“ Umlkla a ponořila se do vzpomínek.

Janey se zadívala na růže ve skleněné váze. Pochopila, že odpověď rozhodne o úspěchu její žádosti o místo. Zamyslela

se. Nejvhodněji by zapůsobily verše, jenž zrovna teď si na nic vhodného nevzpomněla.

„Z karmínové prýští radost a povznášející síla,“ začala tiše, „tmavé okvětní lístky připomínají ten nejjemnější samet. Symbol lásky, bolestné, a přesto nezkratné touhy...“

V krbu zapraskalo; Janeyina slova pár prchavých okamžiků doznívala v tichu. Dívka s úzkostí čekala; možná to ve snaze o co nejlepší dojem přehnala. Lady Brockenshawová konečně vydechla.

„Krásné. Výstižné. Myslím, že spolu budeme vycházet velmi dobře, Carhartová,“ řekla už tónem zaměstnavatelky, vstala z křesla a tápavě zamířila ke zvonku. Na každém kroku se při tom dotkla nábytku, aby neztratila směr. Zazvonila na hospodyni. „Slečna Petherbridgeová tě provede domem a poučí o povinnostech komorné. Je sice trochu strohá a škrobená, ale je schopná. I když... obávám se, že ohrne ten svůj namyšlený nos kvůli tomu, že jsi získala to místo tak snadno – mladá a bez zkušeností. Jenže mě zrakové omezení už rozčiluje a věřím, že se mi vedle tebe opět pootevře cesta do světa, který mi tak chybí. Slečna Petherbridgeová se vypracovala ke svému postavení po letech oddané služby naší rodině. Každopádně ti doporučuji získat si ji na svou stranu.“

Po zaklepání se dveře hned otevřely a vstoupila hospodyně. Sdělení, že Janey nastoupí příští týden jako komorná, přijala s neskrývanou nevolí a neopětovala Janeyin vstřícný úsměv.

Hned nato Janey prošla v doprovodu hospodyně sídlo a byla seznámena se svými povinnostmi

„S panstvem se nepouštěj do řeči a na otázky odpovídej stručně. Rovněž se v jejich přítomnosti nebav s ostatním služebnictvem, ale bude-li to nutné, pak co nejtíšeji.“ Z jídelny zamířily do pracovny pána domu. „Dobrý sluha má být

téměř neviditelný. Personál nemá povolené návštěvy přátel ani příbuzných, leda s mým – nebo majordomovým – výlučným souhlasem.“

Od regálů plných knih pokračovaly do hudebního salonku s nádherným pianem. „Pokud něco rozbiješ nebo způsobíš jinou škodu, odečte se ti to ze mzdy – jako komorná dostaneš dvacet čtyři šilinky ročně. Do služby a k jídlu přijdeš vždy včas. Služebnictvo se stravuje v místnosti k tomu určené, kam tě Mary, předpokládám, již uvedla,“ obrátila se hospodyně k Janey. „Ten plášť, klobouk a šála na věšáku jsou tvoje, že?“

Janey postřehla, že slečně Petherbridgeové neunikne opravdu vůbec nic. Než vyšla do podkroví, kde se nacházel její pokoj, zavedla ji hospodyně do kuchyně představit některým sloužícím.

Kuchařka paní Friggensová byla kulaťoučká, červenolící venkovanka veselé povahy, i když trochu rozkazovačná, jak Janey zjistila později; vzhledem k mnoha povinnostem vládkyně kuchyně jí to nemohla mít za zlé. Mary s Lizzy vykonávaly práci pokojských a současně pomocnic v kuchyni. Mary byla obyčejné děvče s otevřenou povahou, kdežto blondatá Lizzy promluvila jen zřídka. Další, zakřiknutá, ale neobyčejně pracovitá Charlotte, zastávala nejpodřadnější práce a myla nádobí. Ta jediná přivítala Janey s úsměvem – jen krátkým, protože se mezi ně okamžitě postavila slečna Petherbridgeová.

„Nemám čas představovat tě každé služce, Carhartová. Tři stačí a řekla bych, že se dokážeš představit sama.“ Chřípí se jí lehce zachvělo, jak si Janey přísně měřila od hlavy k patě. „Ukážu ti tvůj pokoj,“ rozhodla a vykráčela z kuchyně. Janey ji poslušně následovala.

Vystoupaly do podkroví, kde se nacházely pokojíky služebnictva. V mizerně osvětlené chodbě Janey udeřila do nosu vlhkost. Cestou slečna Petherbridgeová začala vypočítávat

povinnosti komorné. „Budeš zodpovědná za udržování šatstva paní – zašívání, praní spodního prádla, škrobení a žehlení límečků... prostě všeho, co se týká oblečení.“ Nuceně se usmála. „Samozřejmě budeš lady denně připravovat šaty, pomáhat jí s oblékáním, česat ji a podobně...“

Zastavily se přede dveřmi na konci chodby. „Jak jistě víš, paní je téměř slepá, a tak ti vzniknou povinnosti navíc, protože jsi rukopisem a vzděláním vynikla mezi ostatními uchazečkami. Paní ti bude diktovat dopisy a přečteš jí ty, co dojdou. Kromě toho jí budeš předčítat a recitovat. Ach, abych nezapomněla, k tvým povinnostem patří i venčení jejího psíka – odpoledne, zatímco si madam na dvě hodinky zdřímne. To se můžeš převléknout do svých šatů. Doufám, že se nebojíš psů...“

„Ne, ne.“ Janey si vzpomněla na tichého pejska u krbu.

Slečna Petherbridgeová otevřela dveře do skromného pokojíku: byl vybavený postelí – pod ní stál nočník – potom prádelníkem a stojanem s porcelánovým džbánem a umyvadlem.

„Tvůj pokoj. Jako komorné ti náleží privilegium mít pokoj jenom pro sebe. Udržuj ho uklizený a v čistotě. Je zakázáno hromadit tady nějak moc věcí.“

Janey vstoupila a rozhlédla se. Ode dne, kdy začala pracovat v bohatých rodinách jako služebná, bude mít poprvé vlastní pokoj. Konečně soukromí – a vůbec nezáleží na tom, že je to špeluňka jako dlaň. Na lůžku ležel rozprostřený stejnokroj – černé šaty s naškrobenou bílou zástěrkou a čepeček s volánky. Zlehka se dotkla nepoddajného bílého plátna.

„Jak dlouho usiluješ o místo komorné?“ zeptala se hospodyně ode dveří.

„Od chvíle, kdy jsem nastoupila do služby,“ odpověděla Janey, překvapená dojetím stoupajícím jí v hrudi.

Slečna Petherbridgeová ji po očku pozorovala. „Jsi ctižádostivá,“ poznamenala. Stála ve dveřích, takže Janey se cítila

doslova zatlačena do kouta. „Se svým vzděláním a původem,“ pokračovala hospodyně, „není divu, že ti nevoněla práce obyčejné služky. Teď jako komorná už můžeš ostatní přezírat.“

Janey odmítavě zakroutila hlavou, ačkoli v hloubi duše uvažovala, zda za slovy slečny Petherbridgeové není kus pravdy.

„Možná se už dokonce vidíš jako hospodyně. Mě nevystřnadíš, Carhartová, na to zapomeň. Nemám v úmyslu odejít.“

Janey se zhluboka nadechla a usmála se. Splnil se jí sen – v jejím věku se to dalo považovat téměř za zázrak. Kdyby rodiče žili, byli by na ni pyšní. Jenže... Kdyby neztratila rodinu, nemusela by hledat zaměstnání. Život by se ubíral jiným směrem, kdyby rodiče a sestra nezemřeli – její vinou, jak jí to strýc ustavičně předhazoval, a ona jeho obvinění uvěřila. Snažila se to odčinit obrovskou pílí a touhou zasloužit se o vlastní život. Nebyl to lehký úděl.

Na zpáteční cestě – ještě za slunečného odpoledne – si připomněla muže na vřesovišti a srdce se jí rozbušilo. Určitě ji považoval za nafoukanou slečinku. Jestli ho ještě zastihne, možná ho s úsměvem pozdraví – vždyť budou záhy nejbližší sousedé.

Zpomalila krok. Pouze opravená zeď svědčila o tom, že ten muž skutečně existoval. Kameny byly precizně uloženy, aby chránily zvířata před každým nebezpečím, které jim na pláni hrozilo. Janey pocítila zklamání. Vysvětlila si mužovu nepřítomnost tím, že odvedl ovce s jehňaty na jinou pastvinu, nebo se ochladilo. Upřímně si přiznala, že jí vadí, jaký na cizince udělala dojem, ale proč by jí vlastně mělo záležet na tom, co si o ní pomyslí?

V dálce na křižovatce už na ni mával z kozlíku Jack. Nadzvedla lem sukně a rozběhla se k němu.

Kapitola 2

Janeyinu informaci o novém zaměstnání přešel strýc mlčením. Nepřekvapilo ji to, protože s ní v podstatě vůbec nemluvil, a koneckonců, řekla mu to pouze ze zdvořilosti.

V novém zaměstnání si brzy zvykla na rutinu všedních dnů. Vstávala časně, přinesla lady Brockenshawové do postele šálek čaje, připravila jí šaty a pomohla s oblékáním. Zatímco paní snídala s manželem, Janey uklidila ložnici a vytřídila oblečení k vyprání a zašívání. Po snídani doprovodila lady Brockenshawovou do jejího salonku a tam s ní trávila celé dopoledne. Přečetla jí doručené dopisy a podle diktátu napsala odpovědi; jindy předčítala nebo recitovala z literatury vybrané z bohatě zásobené knihovny. Pokud bylo hezky a teplo, dala paní zapřáhnout do lehkého kočárku a vyrazily na projížďku. To potom Janey podrobně líčila okolní scenerii, aby si její paní alespoň trochu užila krásy přírody.

Když si lady Brockenshawová šla zdřímnout, Janey měla volno. Převlékla se do svých šatů a zamířila s King Charles španělem Charliem na dlouhou procházku po vřesovišti.

Její přítomnost v sídle přijaly bez nevole pouze paní Friggensová a majordomus pan Tallock, ačkoli ani oni neschvalovali, aby tak mladá osoba získala postavení komorné. Nicméně Janey v nich nespatořovala nepřátele. Nesnila

o postavení kuchařky nebo majordoma, a díky tomu se k ní chovali zdvořile, jak to její pozice vyžadovala. Ostatní služebnictvo v čele s Mary ji sledovalo s viditelnou nedůvěrou, přesně jak se vyjádřila slečna Petherbridgeová. Ta si od Janey udržovala chladný odstup. Od Janeyina prvního dne v panském sídle dávala důrazně najevo, že s rozhodnutím lady Brockenshawové nesouhlasí. Zřídka kdy Janey oslovila; nezvala ji do svého salonku k čaji, každodennímu rituálu s výše postavenými členy služebnictva, k nimž komorná samozřejmě patřila, aby s ní probrala požadavky paní domu. Majordomus jako by to ponižující přezírání neviděl – koneckonců košile bližší než kabát. Mary tedy nikdo neusměrnil a Charlotte s Lizzy ji následovaly. Zbytek personálu sledoval nevraživé vztahy zpovzdálí, s vědomím, že se mladičké komorné na rozdíl od slečny Petherbridgeové a sekýrantky Mary není potřeba zalíbit.

Mary měla s Janey společné jediné – oběma bylo dvacet. Tím jejich podobnost končila. Janey pocházela z lepší rodiny s přiměřenou výchovou, zatímco Mary neměla z práce sebelepší potěšení. Nesnášela posluhovat v panském domě, vadily jí třídní rozdíly a její role námezdní pracovní síly. Janey byla vzdělaná, sečtělá a uměla se vyjadřovat, Mary školu nenáviděla a pocházela z početné rodiny žijící v Trehale. Janey neměla nikoho blízkého, komu by se svěřila.

Ze závidosti nad Janeyinou vyšší pozicí Mary s potěšením poukazovala před Charlotte a Lizzy, jaké změny po příchodu nové komorné v domě nastaly. Neušlo jim, že lady Brockenshawová si cení jejího názoru, dokonce změnila styl oblékání a účesu. Den ze dne zmizel utažený korzet, krinolína se odložila a švadlena šila nové šaty v souladu s módou. Ještě donedávna se paní domu spokojila s pěšinkou uprostřed hlavy a strohým uzlem v týlu, nyní se objevila s vlasy vysoko vyčesanými a ozdobenými hřebeny, tvář jí lemovaly dlouhé lokny.

Služebné nechápaly, nač se slepá ženská potřebuje oblékat podle módy. Naopak Janey své paní rozuměla a ta si empatie nové komorné vážila. Obě ženy se brzy sblížily a za pár dnů začala lady Brockenshawová oslovovat Janey křestním jménem. Takový projev přízně pochopitelně neprošel bez povšimnutí, a nevraživost hospodyně vůči Janey ještě vzrostla. Jestli se té holce podařilo tak rychle změnit styl oblékání lady Brockenshawové, co přijde příště?

Lady Brockenshawová lpěla na jediném synovi Jamesovi – při česání a oblékání o něm své komorné vyprávěla s takovou láskou a pýchou, že ho Janey bezděky začala obdivovat.

A pak zde byly jeho dopisy.

James Brockenshaw byl náruživý pisatel. Janey otvírala a předčítala dopisy s adresou nadepsanou rázným písmem. Jakou radost přinášelo slepé matce barvitě líčení synových dobrodružství, a ještě víc ji potěšil jeho slib, že se brzy vrátí. Obsah psaní svědčil o oddané synovské lásce a Janey začala zanedlouho cítit důvěrnou blízkost k muži, jehož dosud nepoznala. Nebýt hluboké osamělosti a izolovanosti v počátečních týdnech, snad by obsah psaní tak neprožívala, jenže natolik prahla po laskavém slůvku, že nerozpoznala pokrytectví. Jamesovy dopisy očekávala se stejnou netrpělivostí jako jeho matka a odepisovala na ně co nejuhlednějším písmem.

James trávil velkou část léta s přáteli v Bathu, ale měl v úmyslu vrátit se následující měsíc domů. V posledním dopise sděloval matce, že pár přátel přiveze s sebou, potom se téma dopisu překvapivě změnilo – a Janey četla chválu na pisatelku matčiných odpovědí. Když to předčítala, hlas se jí vytratil do prázdna a zrudla rozpaky.

Z myšlenek ji vytrhl hlas lady Brockenshawové. „Syn nikdy nevynechá příležitost složit poklonu,“ poznamenala s úsměvem. „Ráda ho budu mít opět doma. Život v jeho nepřítomnosti je nudný.“

Janey přelétla očima poslední řádky. Kompliment ji přirozeně potěšil. Ruka se jí lehce chvěla; vytvořilo se mezi nimi křehké pouto... křehké jako pavučinka, ale přece... V době, kdy na ni většina personálu shlíží jako na vetřelce, ji jeho slova zahřála a za to si ho vážila ještě víc.

Jamesův příjezd se blížil a s ním rostlo napětí a rozruch mezi služebnictvem, protože každého čekalo více práce. Uklízely a větraly se pokoje pro hosty, přijížděly vozy se zásobami vína a potravin. Slečna Petherbridgeová řídila celou operaci jako generál armádu. Žádný div – vždyť kdo jiný nesl zodpovědnost za zásobení spižíren a sklepů? Právě ve své kanceláři prováděla inventuru dodávek, když přijel poslední dodavatel. Lizzy zaslechla drkotání vozíku vjíždějícího do dvora nejdřív. Bleskurychle si osušila popraskané ruce o červenou zástěru. „Kdo to je?“ A natáhla krk z okna. Přidaly se k ní ostatní služky včetně kuchařky Friggensové; dokonce Janey odložila zašívání a šla zjistit, co ostatní tak zaujalo. V mžiku poznala muže vykládajícího na dvoře za domem konev mléka – cizince, který opravoval na hranici pozemku kamennou zídku.

„Daniel Kellow.“ Mary se ostrými lokty prodrala mezi dívkami, aby lépe viděla. „Patří mu sousední farma. Kamarádí se s mým bratrem,“ dodala hrdě.

„Hmm... Pěkný mužský,“ vzdychla pomocnice Charlotte. Paní Friggensová převrátila oči v sloup a vrátila se k plotně. Ostatní čtyři mlčky obdivovaly opálené, silné předloktí a fyzickou sílu farmáře Daniela Kellowa při vykládání další konve a půlky prasete. Hravě hodil těžká břemena na záda a odnášel je do chladírny a mléčnice. Nezdálo se, že si všiml užaslých obdivovatelek.

Až když opět naskočil na kozlík a chopil se opratí, ledabytle k nim obrátil zrak. Tmavé oči se zastavily u Janey. Kellow

na ni mrkl a trhl opratěmi. Janey ustoupila do stínu, vylekaná, že ji přistihl, jak ho pozoruje. A drzoun na ni dokonce mrkl! Snad si nemyslí, že na ni takhle udělá dojem! To gesto nemohlo přijít v horší chvíli – Lizzy s Charlotte se k ní totiž začaly chovat přece jen trochu vlídněji. Toho chlapa byl tady čert dlužen!

„On na tebe mrkl!“ vykřikla Charlotte.

„Nemrkl,“ ohradila se Janey už od stolu, kde se opět věnovala šití. Podrážděně zapíchla jehlu do látky, protože na ni i ostatní zaútočily jako vosy. Paní Friggensová postřehla, jak málo se to celé Janey zamlouvá, a honem hnala služky do práce.

„Každá rozumná holka se Danielu Kellowovi vyhne,“ bleskla pohledem po Lizzy. „Využije tě a odhodí jako hračku. Ten se s hloupými holkami nemazlí.“ Lizzy nepochopila skrytou narážku na svou osobu.

„Jak to, že mu farma patří?“ přemítala. „Většina farmářů v okolí jsou nájemci, ne?“

Paní Friggensová pokračovala v hnětení chlebového těsta.

„Byl ještě kluk, když ho Zachariah Trebilcock, majitel sousední farmy, přistihl při krádeži. Sám neměl rodinu, a tak kluka vzal k sobě.“ Kuchařka se rozhlédla, aby se přesvědčila, že ji někdo poslouchá. „Narodil se jako nemanželský a máma mu umřela.“

Janey nepocítila lítost k dnešnímu muži, ale ke strádajícímu chlapci. Předstírala, že neposlouchá, jenže natahovala uši.

„Stejně si myslím, že Zachariah dobrého skutku litoval,“ pokračovala paní Friggensová. „Vždyť kolikrát musel kluka přitáhnout domů po divoké rvačce nebo jiném maléru. A v šestnácti... No,“ kuchařka zakoulela očima, „nejeden táta tloukl u Trebilcocka na okno a varoval Daniela, ať se vyhýbá jeho dcerám. Já vám řeknu... Ne, že by to holkám vadilo, to zase ne,“ uchichtla se, vyválela bochník a uložila ho na ošatku. „Přese všechno mu slouží ke cti, že když Zachariaha postihlo revma a nemohl hýbat rukama, Daniel

se uklidnil, usadil se a vedl farmu. Zachariah by ji jinak prodal – manželka Amy už totiž byla tři roky po smrti. Nakonec změnil závěť a majetek odkázal Danielovi... Za půl roku po té změně našli Zachariaha mrtvého, s rozbitou hlavou.“

Janey se leknutím píchla jehlou do prstu. Strčila ho do úst, aby vysála krev, a upřela vyjevený pohled na kuchařku.

„Povídá se, že to udělal Daniel, aby zdědil farmu,“ doplnila Mary.

Paní Friggensová se jen ušklíbala.

„Takže je vrah?“ vyhrkla zděšená Charlotte.

„Oficiálně nebyl obviněný, ale není kouře bez ohýnku, jak se říká. Toho dne byli na farmě jen Daniel se Zachariahem. Žádní svědci... A kdo měl z neštěstí užitek? Jedině Daniel,“ uvažovala kuchařka nahlas. „Nic neříkám, nikoho neobviňuju. Jen radím, držte se od Daniela Kellowa co nejdál, tak jako ostatně každý rozumný člověk. Není v něm nic dobrého.“

Janey už opět zašivala. Přitom jí nešel z mysli Daniel Kellow z onoho dne, kdy šla do Bosvenna Manor na pohovor. Široko daleko nikdo nebyl; co kdyby na ni zaútočil – nebo ji zabil? Kdo by se dozvěděl, co se s ní stalo? Při té představě ji zamrazilo, ale mrknutí oka přesto považovala jenom za projev mužské drzosti – možná v naději, že ji tím okouzlí. Přesto měl Daniel Kellow v sobě jakousi přitažlivou sílu. A ty tmavé oči... V jednu chvíli je hrozbou a vzápětí se promění v neodolatelného svůdníka. Paní Friggensová má nepochybně pravdu – s tím mužským můžou být potíže, a Janey se od něho bude držet co nejdál.

„Mně se moc líbí,“ svěřila se Mary. Zase stála u okna a dívala se za vozem mizejícím v dálce. „A kromě toho se mu vražda nedokázala. Lidi se mu vyhýbají, pokud od něho něco nepotřebují.“

Janey měla chuť postavit se na stranu Mary, ale raději se věnovala šití.

Nadešel den návratu Jamese Brockenshawa z letního pobytu v Bathu. Přijel dopoledne a dlouhými, sebevědomými kroky vrátil se do haly. Přátelé měli dorazit později, a to ve dvojnásobném počtu, než původně uvedl. Krátce po příjezdu o tom informoval paní Friggensovou, potom jen jakoby mimochodem majordoma. Kuchařku z nečekané změny málem ranila mrtvice. Okamžitě se pustila do práce, ale bez obvyklé dobré nálady – ta se jí vrátila až po třech dnech, kdy se zavřela brána za posledním hostem.

Když se mladý pán objevil, Janey se vracela do ložnice paní domu a právě stála nahoře na schodišti z haly. Lady Brockenshawová už seděla v přijímacím salonu s manželem, lordem Brockenshawem, malým břichatým a plešatým mužem s licousy až k bradě. Janeyinu přítomnost nikdy nebral na vědomí – zastával názor, že služebnictvo má sloužit, nikoli konverzovat, a manželčina komorná pochopitelně nebyla výjimkou.

Janey zaslechla Jamese jako první. Přátelský, veselý hlas ji přilákal k zábradlí a podívala se dolů. Majordomus odebral mladému pánovi buřinku a pelerínu a ten se ho ze slušnosti vyptal na zdraví a jak se daří rodině. Janeyiny představy se příliš nelišily od skutečnosti. Mladý Brockenshaw byl pohledný, vysoký a štíhlý, měl rovné plavé vlasy a pevné, pravidelné rysy tváře.

Janey připadal okouzlující.

Otec patrně zaslechl synův hlas a přišel ho do haly přivítat. Potřásli si rukou a k Janey se donesl jejich srdečný smích. Mezerou mezi příčlemi zábradlí pozorovala Jamese, jak si s otcem vyměňují běžné zdvořilosti, pak se oba odebrali do přijímacího salonu. Janey si dokázala představit šťastné objetí matky a syna.

Na chvíli zůstala sedět na posledním schodu. V přízemí náhle zůstalo podivné prázdno. Janey si nesmírně přála mladého muže znovu spatřit, dívat se, jak přechází po hale, slyšet

ho mluvit... Říká se tomu láska na první pohled? Srdce jí divoce bušilo a v ústech vyschlo. Žaludek se jí sevřel zoufalou touhou Jamese znovu vidět, a současně hrůzou, že se v jeho přítomnosti zesměšní. Celé nitro jí najednou rozbolelo a pocítila nepříjemnou slabost, jenomže... tyhle pocity byly k ničemu. Mladý pán je aristokrat a ona pouhá komorná. Byla si však naprosto jistá, že se žádný muž, s nímž se v životě seznámí, nevyrovná Jamesi Brockenshawovi.

„Lady Brockenshawová si přeje přinést modrý přehoz – prý víš, který.“ Pan Tallock strčil hlavu do společné místnosti služebnictva, kam se Janey uchýlila a pustila se do škrobení límečků.

Pomaloučku se zvedla, jako by váhala, a pak pomalu vyšla nahoru pro přehoz a nesla ho do salonu. Se strachem, ačkoli si celé odpoledne přála, aby se jí taková příležitost naskytla. Vstoupila do nádherně zařízeného salonu, jemuž dodávaly na útulnosti temně rudé polstrování a závěsy v kombinaci s mnoha zelenými rostlinami. Podala přehoz své paní a ostýchavě se rozhlédla. Lord se synem seděli u krbu, kouřili doutník a četli noviny, James s pohodlně nataženýma, zkříženýma nohama. Ani jeden z nich si nevšiml, že někdo vešel. Jen Charlie přeskočil Jamesovy nohy a cupital pozdravit Janey – věděl, že ho podrbe za ušima. James zvedl hlavu od novin a sledoval, kam pes spěchá. Zadíval se na komornou o trochu déle, než bylo nutné, potom se zabořil hlouběji do koženého křesla a pokračoval v četbě.

Janey šla za svými povinnostmi, ale po zbytek dne jí pronásledoval Jamesův pohled. Zapomněla na tmavé oči Daniela Kellowa. Nyní vstoupil do jejího světa James Brockenshaw, muž, jakého si vysnila.

Janey odstoupila a ohodnotila výsledek svého kadeřnického snažení. „Hotovo, madam.“

Lady Brockenshawová se opatrně dotýkala vysoko vyčesaných, zapletených vlasů, hladila dlouhé lokny splývající přes uši a krátké v týlu, aby nezakryly střih nových šatů podle poslední módy. Vstala, uhladila si živůtek vyšívaný perličkami a linii sukně.

Janey instinktivně uhodla, na co její paní čeká, a podrobně šaty popsala. „Jsou z temně modrého hedvábného taftu. Sukně nádherně splývá a v záhybech se odráží světlo. Skleněné perličky připomínají kapky rosy zachycené na neviditelné pavučince. Modrý hřeben ve vlasech ladí s barvou šatů. Velmi vám to sluší, madam.“

Lady Brockenshawová se usmála. „Cítím se velmi dobře. Díky, Janey, drahoušku.“

Zaklepal lord Brockenshaw, aby odvedl manželku do salonu. Janey se chystala uklízet, ale jakmile zaslechla zastavovat před sídlem kočáry, spěchala k oknu zjistit, jací hosté přijeli. Slavnostní večeře byla určená venkovské šlechtě, zatímco domácí personál se v útrobách domu horečně činil, aby vše probíhalo hladce a večer se vydařil. Janey si připadala jako vyděděnc vyhlížející z okna na jí zapovězený svět. Nebylo to poprvé, kdy ji sužoval pocit, že nikam nepatří – ani k těm v salonu, ani k personálu v kuchyni.

Kapitola 3

*J*řetí den se hosté rozjížděli a z okének kočárů mávali hostitelům na rozloučenou. Život v Bosvenna Manor se vrátil k mírnému tempu a kuchařka paní Friggensová opět nabyla smysl pro humor.

Dny naplněné zábavou – muži hráli karty, na zahradě pak krocket, pořádaly se pikniky – pominuly a podle Jamese začala v domě vládnout prázdnota, ticho a nuda. V Bathu nechyběl na jediném plese nebo divadelním představení, po večerech vysedával u karet v pánském klubu. Věděl, jakou změnu přinese návrat do Cornwallu, a právě z toho důvodu pozval pár přátel. Po jejich odjezdu se musel smířit s pouhou společností stárnoucích rodičů. Ke všemu ráno zjistil, že jeho oblíbený kůň kulhá... Nezbylo než poslat pro pomoc.

„Jsem rád, že sis našel chvílku, Danieli,“ potřásl rukou sousedovi. „Prý to se zvířaty umíš, tak doufám, že mi poradíš.“

Danielovi se do Bosvenna Manor nechtělo. Zrovna ve stodole ukládal seno na zimu, když na statek přiběhl udýchaný posel ze zámku. Daniel se v první chvíli chtěl vymluvit na spoustu práce, ale vtom ho napadlo, že se mu možná poštěstí zahlédnout to děvče, co je v sídle nejspíš zaměstnané a nejde mu z mysli.

„Zdravím, Jamesi,“ pokýval Daniel hlavou.

„Jak to jde na farmě?“ zeptal se James s přátelským úsměvem. Že ho Daniel oslovil křestním jménem a nikoli „pane“,

jak se patřilo, velkoryse ignoroval. Věděl, že společenský status je Danielovi cizí, že se necítí podřízeně. V téhle situaci bylo lepší si urážky nevšímat, obzvlášť když potřebuje jeho pomoc.

„V létě jeden neví, co dřív, našťěstí sezona pomalu končí a tempo prací zvolní.“

„Všiml jsem si, že na Pendriftově farmě jsou žně v plném proudu,“ prohodil James.

Daniel přikývl. „Ženci nejdřív sekali u mě, pak se přesunuli k sousedovi. Bohudíky máme pěkné počasí. Tak s čím má klisna potíž?“ zeptal se.

Oba muži obrátili pozornost ke kóji, kde stála klisna uvázaná k železnému kruhu zapuštěnému do zdi.

„Upřímně řečeno nevím. Celé léto tloustla a lenošila na louce. Teď jsem si hned při první projížďce všiml, že není v pořádku. Na loveckou sezonu ji potřebuju v kondici.“

Daniel si se zájmem prohlížel klisnu z prvotřídního chovu. Nezdálo se mu, že by příliš přibrala na váze.

„Podkovy jsou v pořádku, zraněná není, ale nemá plynulý klus. Tak nevím...“

Daniel se podíval zvířeti do tlamy. „Kůň se může zranit i na louce při dovádění s ostatními.“ Poškrábal klisnu po nose jako dík za to, že mu dovolila na sebe sáhnout, a ještě ji pohladil po hřbetě. „Na které straně cítíte, že je při cvalu problém – vpravo, nebo vlevo?“

James se pár okamžiků rozpomínal. „Řekl bych, že při otáčení vlevo je ztuhlejší. Vpravo to není tak zlé.“

Daniel zamyšleně pokyvoval hlavou. Projel rukou po předních i zadních nohách, všiml si napětí svalů a šlach, dotekem zkoušel jejich citlivost.

Z růžové zahrady za zdí k nim dolehlo radostné štěkání, ale nevšimli si ho.

„Bojím se, že problém je dlouhodobější, než myslíte. Podívejte se na přední kopyto – je širší a trochu víc vysunutě dopředu než ostatní.“

James se postavil před kobyly a porovnával kopyta. „Podle vás je to vina kováře?“

„Ne. To by se projevilo na všech kopytech. Pochybuju, že by odbyl práci jen na jednom.“ Daniel hladil koně po boku. „Podívejte tady... a tady. Opotřeбенé a ztuhlé svaly. Proto je při chůzi – a tím výrazněji při cvalu – ztuhlá. Zdeformované kopyto je důsledek nerovnoměrného zapojení svalů.“

James neodpověděl. Daniel k němu zvedl zrak, aby zjistil, co odvrátilo jeho pozornost od klisny.

„No, není to krása?“ usmíval se James s pohledem upřeným přes dvůr. Daniel se ohlédl tím směrem a pochopil. Šlo o dívku, kterou si sám přál zahlédnout. Důstojně vešla na dvůr s náručí plnou růžových růží, vedle ní cupital pes.

„Hned jsem zpátky,“ prohodil James a vykročil pryč.

Daniel se narovnal v ramenou a sevřel rty. Je sice neurozený, ale nesnáší, když mu to někdo dává tak nepokrytě najevo. O to víc ho podráždilo, jak sebejistě James míří k dívce. Sám by to rád předvedl stejně, kdyby na to měl. Dotčeně sledoval, jak snadno se s ní James dal do řeči. Nejprve se jen usmívala, pak se dokonce rozesmála nahlas. Její růžové tváře ladí s barvou růží, James Brockenshaw umí pochlebovat... A dá se čekat, že dívka naletí. Které by nezahlíčkala pozornost bohatého a pohledného mladého muže? Daniela přepadla podivná úzkost. Díval se na Jamese jako na mazaného lišáka, jenž na svou oběť líčí milým úsměvem, uhlazeným chováním, šarmem maskujícím pravý úmysl. Ze zamyšlení ho vytrhly hlasy – přicházel James i s dívkou.

„Tohle je Lady Jane Grey, zkráceno Lady...“ James poplácal klisnu po šiji.

Daniel o krok ustoupil. Je zdvořilé představit koně – ale proč představovat nějakého farmáře! Dívka o něho ani nezaváděla pohledem, což mu aspoň umožnilo si ji důkladně prohlédnout. Ve světlounce žlutých šatech zdobených malými zelenými poupátky vypadala tak krásně svěže! V tu chvíli

Daniel – ani nevěděl proč – zalitoval, že si před odchodem do Bosvenna Manor neoblékl čistou košili.

„Snažím se zjistit, co s ní je. Je klidná. Pohláďte ji.“

Dívka se lekla, když ji James vzal za ruku a položil ji na koňskou šíji. To už Daniel obrátil pohled k psovi, ale v hloubi duše ho potěšilo, že dívka ruku rychle stáhla a schovala ji pod kytici růží.

Potom Daniel pokračoval ve vyšetřování koně, možná mnohem pečlivěji než zpočátku, kdežto James dál věnoval pozornost dívce.

„Růže jsou asi vaše oblíbená květina, že?“

„Nesu je lady Brockenshawové, pane. Požádala mě, abych při procházce s Charliem nařezala kytici.“

„Tak povězte, kterou květinu považujete za nejkrásnější? Zajímá mě to.“

„Mám ráda květy na loukách. Jsou krásnější než ty, co vypěstuje člověk.“

„Vážně? Já si to nemyslím,“ oponoval James vážně. „Člověk kříží druhy, aby docílil nejvýraznější barvy nebo nejkouzelnější vůně. Úspěch vědy nic nepřekoná.“

Janey nesouhlasně zakroutila hlavou. „Není nic obdivuhodnějšího a nádhernějšího než příroda. Šlechtila květiny stovky let a vytvořila mnohokrát více druhů, vůní a barev. Rostliny a květiny ve volné přírodě přežijí i v nehostinných podmínkách. Ani nejschopnější zahradník nebo vědec nemohou soupeřit s přírodou. Na květinách ve volné přírodě nejvíc obdivuji, že zůstávají samy sebou, rostou bez jakéhokoli omezování, v souladu s okolím. Právě to jim přidává na kráse.“

Klisna zůstala pro tuto chvíli zapomenuta, muži mlčeli, ohromeni Janeyiným – u služebnictva vzácným – projevem a postřehem. V jednom z nich mladá žena vzbudila zvědavost, druhý si uvědomil, jak jsou si společensky vzdáleni. Daniel ji slyšel promluvit poprvé.